

IUSTIN MORARU

Pasare liberă

CUPRINS

1. In dulcele prezent
2. Trei chei albastre
3. Pasare libera
4. Un mag in desert
5. Labirint
6. Rugul invierii
7. Zidul rusinii
8. Floarea de mar
9. Cosmar
10. Dirijorul de vise
11. Filtru
12. Medalia de gheata
13. Ultima pleoapa
14. Vinatoare
15. generatii
16. Despartire
17. Suntem cu toti si traim
18. Eliberari
19. Raport provizoriu
20. Copacul
21. Om ratacit in nefiinta
22. Dresaj
23. cararua iluminarii
24. Pasarea nazdravana
25. Doar traiesc
26. Crescatorie
27. Numai cainii
28. Barcile intoarcerii
29. Tunel
30. Nevoia de aer
31. Soarele Nu
32. Trenul tacerii
33. Intunericul rosu
34. Vulturul
35. O anumita graba
36. Floare aprinsa sub ger

37. Exponential
38. Drumul uitarii
39. Bucuria definitive
40. Ritual
41. Developare in vis
42. Strigat mut
43. CAIN si ABEL
44. Balaurul
45. Carti
46. Fara stapan
47. Urme de sange
48. Frunze
49. Vina
50. Iertare
51. Firul subtire
52. Gladiatorii
53. O mie de porti
54. Floarea orei
55. Astept infricosat

IN DULCELE PREZENT

Ma aflu înca aici,
La intersectia dintre spatiu si timp --
Antena si paratragnet
Pentru furtuna luminii --
In curgatorul prezent.

Ma mentin înca viu --
In rezonanta cu pura vibratie,
A razei în care traiesc --
La intersectia dintre spatiu si timp,
In dulcele prezent.

De cand stiu ca numai aici
La intersectia celor doua
Fluvii siameze de mesaje
Pot converti în real
Privelisti din vis
Dorm linistit.

De cand stiu ca numai aici--
In oaza nomada care desparte
Cele doua pustiuri primordiale --
Se îngramadesc toate florile mortii
Imi îngadui uneori, sa - nfloresc.

De cand am aflat ca numai aici
La întâlnirea câmpului înflorit
Cu lumina fecundatoare a zilei
Pot fi secerat
Mă simt pregatit si astept.

Doi armasari albastri
Imi vor rupe fiinta în doua;
Imi vor desparti trupul
De amintiri.

Mormântul meu va fi o rana rituala.
Pe trupul încapator
Al spatiului dezlantuit.

Amintirea mea va fi un tatuaj
De sarbatoare
Pe trupul de felina
Al timpului neâmbлъnzit.

De când stiu ca mi se va întâmpla
Si mie sa mor
Ma simt îndreptatit
Sa culeg din gradinile clipei.

Nu exista trecut
Ci doar amintire.
Nu exista viitor
Ci doar înflorire.
Nu exista eu
Ci doar samanta ca rostogolire
In vesnicia clipei.

De cand stiu ca voi trece
Dincolo de spatiu si timp
Traiesc eliberat.
N-o sa mai fiu niciodata
In bataia pustii.

N-o sa mai alerg
Sa nu ma ajunga din urma

Gardienii regizori
Ai vietii mele particulare.

N-o sa mai fiu câinele
Dresat
Robotul legat definitiv
Printr-un ombilic electric
De centrul de comandă.

N-o sa mai fiu fiinta
Programata
Sa se sinucida metodic.

Si in general
N-o sa mai fiu nicaieri,
Niciodata.

N-o sa ma mai pot întâlni
Cu mine însumi,
Judecatorul.

Doar cu altii, în altii
Ma voi mai putea întâlni
Dar numai daca semintele
In care m-am refugiat uneori
Sa- mi mai trag sufletul --
Afara din timp,
Ma vor ucide înca o data
Incoltind.

03.08 - 19.08.1989

TREI CHEI ALBASTRE

Se facea ca ma ratacisem
In labirintul lumilor de jos,
Ma pierdusem de mine
Cel harazit de Dumnezeu pe pamant.
Naufragiat pe un prag plutitor
Calatoream somnolent
In voia curentilor
Printr-un univers maruntit de contrarii.

Dar a venit îngerul,
Ingerul meu mort si înviat.

In fata mea veni de nicaieri,
Din invizibil mi se arata
Si l-am recunoscut.

Tatal meu drag si stins demult
Ma privea luminos.

Mâna lui de abur mi-a intins
Trei chei albastre
Prinse-ntr-un inel
De raze prietenoase.

- Sunt cheile lumilor
In care cresti vindecat.
Acorda-ti sansa nemarginirii
Urcand spre Dumnezeu
Ca lumina vie si fara de moarte.

A dispărut dupa un fald
Al aerului învolutat
Fara sa-l pot recupera
Din neant c-o mângâiere.

Singur am ramas si uluit
Sub cerul împietrit
Ca o limba de clopot uitat
Care bate din nou
In turnul unei catedrale stravechi
In care s-a întors Dumnezeu
Dupa o mie de ani de tacere.

Prin peretii labirintului
Aud hohotind, asteptand
Târfele noptii închise de vii.

Surd la Sirene si visator
Inaintez prin invizibil
Preluat de un înger.

Ajuns în spatiul indigo
Al revelatiei
Am început sa vad
Usi pretutindeni.

Usa cu gratii a celulei mele
Si-n spatele ei târfa libertatii
Cântând balada
Celor trei chei albastre
Pierdute de zei.

Usa memoriei, ferecata,
Pe care scrie cu sânge irosit
“ Nu te întoarce înapoi niciodata “.

Lacatul înclestat pe masina de scris
Si prin aer fluturii literelor
Compunând cuvinte dintr-o limba
Vorbita numai în vis.

Usa încăperii în care el a murit,
Cerul încuiat, cripta prabusita,
Un fir de iarba miscând
Piatra de moara a timpului
Intepenita pe osie
Si soarele zilei pe orbita.

O poarta de ceata
Prin care patrunde un fluviu devastator
Maturând totul în cale -
Case si oameni si animale -
De parca ar duce în viitor.

Pe malul unui lac de somn
Cu cheile albastre în mâna
Ma las ademenit de sirena
Din spatele porçii de apa
Pe care scrie cu valuri:
“ Nimic nu se amâna “.

Cu cheile universului
In mâna mea dreapta
Incerc sã fac primul pas.
Dar între timp, între timp
Tot sovaind, amânând
Picioarele mele înfipite-n pãmânt
Au prins radacini de copac.

Blândul meu trup
Razvratit într-o mie de ramuri
Spulbera peretii de carcera.
Dorul de copii mei nenascuti
Insteleaza cerul cu muguri
Fara întoarcere.

Sunt tija unei flori anonime,
Lujerul unor vietii viitoare
Pe un mormânt.

PASARE LIBERA

O pasare de lumina
Iesind din orice colivie
Prin cantec.

O pasare libera
Trecând invizibila
Prin zidurile zilei.

Nu poate fi prinsa
Intr - o colivie
Ci numai în propriul cer.

Arhanghelii noptii
Cauta nelinistiti
Un vânatore pentru ea.

Pasarea biruitoare
Isi multiplica flacara - n oameni
Iar o flacara nu se poate - mpusca.

UN MAG IN DESERT

Vedea cu ochii inchisi.
Ii asculta certandu-se
Pentru osul otravit al clipei
Si recompunea in minte
Lumea pierduta
Din farimele dulci
Revelate de cuvintele lor.

O vreme nu l-au bagat in seama.
Il credeau absent,
Inchis in propria neputinta.

Apoi si-au dat seama ca stie
Si ce urmeaza sa se intample
Si s-au infricosat.

Nu mai pomeneau moartea in fata lui
De teama ca ar putea sa moara.
Nu-si mai ingaduiau
Sa viseze pe sub fereastra lui
De teama ca ar putea sa se rataceasca.
Nu-si mai doreau nimic in prezenta lui
De teama ca ar putea sa se-mplineasca pe dos.

Si fug de el ca de purtatorul
Unei boli incurabile.
Degeaba le spunea mereu ca vederea,
La fel ca si moartea,
Nu e molipsitoare.

Lor li se pre stranie
Aparitia unui mag in desert
Si ar vrea sa-l ucida.

Sfasie panza noptii
Cu pumnalele spaimei
Dar el nu se afla acolo-
Niciodata nu se afla acolo
Unde lovesc.

Ii urmareste cum fug
Cu prada otravita a clipei in brate
Incercand sa se elibereze
De propriile umbre.

Retras in fosnitoarea tacere
A unui copac oarecare
Se lasa devorat de vedere.

LABIRINT

Inaintez – fara scapare –
Printr-un tunnel scorburos.
Raza prin care alunec dispare
In intunericul rosu
De jur imprejur tot mai gros.

De-as trai doar cat cerul
Pe care-l mai pot respire!
Inchid ochii san u se
Spulbere lumea din amintire –
Singura avere a mea.

Ma patrunde frigul fibros, fioros,
M-adulmeca somnul de catifea.
Caut o iesire prin vis, o salvare,
Dar dincolo de dincolo e mereu altceva.

RUGUL INVIERII

Fiind pe buza prapastiei
Si fara de aripi
Ss alegi, totusi, zborul.

Stiindu-te fiinta târâtoare
Prin tarâna imperiului
Sa te încumeti totusi , sa zbori .

Zdrobindu-te zilnic si fara scapare
De prietenoasele pietre
Sa-ti traiesti totusi zborul
Ca pe o iluminare inevitabila.

Inaltându-te iarasi si iarasi
Din corola de sânge
Sa te mistui pe rugul învierii
Impartind lumii aripi.

ZIDUL RUSINII

Carapacea iluziei nu ne mai apără
De lumina pătrunsă în carceră.

Ziua explodează în morții de vii.
Se spulberă zidul rușinii
Dintre am fost și vom fi.

11.11.1989

FLOAREA DE MAR

Mereu altfel - visam sa traim

Mereu - altadata.

Pe acelasi lujer al timpului

Floarea de mar - netulburata.

COȘMAR

Se făcea că trăiam
Într-o lume perfectă,
Care înaintea în noi –
Se insinuează în respirația noastră,
Și ne preia bătăile inimii
Și gândurile și pașii
Și mișcarea pupilei –
Ne copiază pentru a putea
Funcționa fără noi, oamenii.

DIRIJORUL DE VISE

Traieste o revelatie inexplicabila.
Isi aminteste tot ce s-a stins
In cenusa cartilor arse pe rug,
In apele salbaticite de ura
Care spala de lumina, cu lesie,
Creierele razvratite
Incerand sa smulga de pe trupuri-
La nevoie cu carne cu tot-
Tarfa batrana a memoriei.

Celulele vii- inca vii-
Din corpul lui neglijabil
Freamata – stup de ecouri –
In rezonanta cu vibratia cosmica a libelulei,
Cu cantecul ciocarliei in cenusa semintei,
Cu tulburarea iscata in univers
De lansarea unei iubiri pe orbita,
Cu fluxul si refluxul sangelui
Hartuit la vamile supravietuirii din clipa.

Este, de la o vreme, un magic instrument
De convertire in muzica
A tacerii cu care s-au impregnate
Noptile noastre luxuriante,
Mormintele in care am prins radacini,
Usile blocate de teama,
Rafturile clandestine ale sperantei,
Copii nenascuti
Si toate celelalte lucruri neinsemnate
Fara de care n-am putea trai.

Este, de la o vreme, antena secreta
Pentru memoria mortilor nevinovati,
Paznic peste tezaurul din ceruri
Din seminte,

Sperietoare de utopii in lanul ideilor,
Camera de luat vederi
De prin ceilalti,
Dirijor de vise.

Inaltat pe un soclu de aer
Stapaneste simfonia ascunsa
In furtunile magnetice
Din somn, din soare
Si din floarea de mar.

Sub bagheta lui ignorata
Se limpezeste armonia
Care ne structureaza fiinta
Si asteptarea.

12.11 – 17.11.1989

FILTRU

Stim cu totii ca exista o insula
Vesnica si plutitoare
In care vom ajunge si noi pana la urma
Ca intr-o sarbatoare a lumii
Viitoare.

Stim cu totii ca exista o zi
Interioara si fara intoarcere
In care vom ajunge si noi
Pana la urma eliberati
De teama, de carcera.

Stim cu totii ca vom fi luati
Intr-o zi de marele current
Si mai stim ca nimeni nu va fi
De la marea judecata absent.

Stim cu totii ca trecerea dintr-o zi – n urmatoarea
Se va face printr-un filtru necrutator,
Ca numai mintile pure
Si copiii salvati din noroiul din noi
Vor putea trece sa stapaneasca
Lumea, in viitor.

11.11.1989

MEDALIA DE GHEATA

Sunt mereu in deplasare, departe,
Plecat din mine insumi pe teren,
De viata visata a mea ma desparte
Un desert de erori asumate peren.

Demontat dimineata, gresat si montat
La loc peste zi sa traiesc integrat in system
Castrat de nelinistea carni – un ghem
Programat sa se depene automat.

Ma infasor in viteza, pe roti, pe sperante,
Firul mi s-a incalzit prin masini.
Se dezlantuie monstrii – ocupa si visul
Din care-mi salvasem atat de putin.

Se limpezeste orizontul a moarte
Nu mai sunt nori pentru ploi si nici vant
Si simt cum imi intra bisturiul in carne,
Cum se desparte pamantul de ape-cuvant.

Iar daca-mi permit uneori sa vad, sa mai vad,
Ce mi se-ntampla, ce ni se-ntampla
E ca-mi potrivesc, imi incerc
Pistolul luciditatii la tampla.

Teava lui are gura de fiara
Dar tinteste-nauntru nu in afara.
Glontul lui trece numai prin mine,
Ascuns sub surasul ca totul e bine.

Sunt in tunelul pierzaniei vid
Absorbit si livid si lucid-
Dar pot sa-mi permit, inca pot sa-mi permit
Cu tandra migala sa ma sinucid.

Ce Importanta are ca nu mai sunt acasa
De mult in mine insumi si nici nu ma mai chem.
Ca-s prins de obligatii straine ca-ntr-o plasa
Fara iesire, ca intr-un blestem.

Sunt victoriosul, totusi, - medalia de gheata
A desfiintarii sinelui o port.
Eu sunt gloriosul defiland prin piata
Cu suflet si cu cap de mort.

11.07.1985 – 11.11.1989

ULTIMA PLEOAPĂ

“O ființă supremă, dintre noi,
ne cunoaște”.

G.Bacovia, Amurg.

A ajuns sa-si deschida si ultima pleoapa.
O mie de cortine de ceata si-a ars
Pana si-a curatat de albeata
Cea mai profunda pupila.

Vede prin lucruri, prin aura lor si prin umbrele
Lasate de ideile – mpuscate
Pe zidurile albe ale orasului.

Vede pana in miezul de taina
Unde e limpezit sau tradat
Ochiul semintei.

Are o vedere atroce, totala
Sin u cunoaste mai dulce tortura
Decat tacerea sub biciul prudentei.

El stie toate pericolele, toate capcanele,
El vede prin istorie falsul,
Vede cusatura prin care-adevarul
E logodit cu minciuna,
El vede boabele moarte-ntre boabele vii,
Lasitatea o poate distinge
Cu usurinta sub lumina curajului,
Iubirea o simte scancind, scanteind
Prin noaptea declaratiilor noastre de dragoste.

Il inspaimanta ceea ce vede
In noi si face pe orbul.
Isi ascunde capul adanc, in nisipul

Zilei sperand c-o sa treaca neobservat.

Se stie in pericol de moarte,
Se stie vinivat de vedere,
Se stie cautat, condamnat
In contumacie de toate tribunalele clipei.

Il cauta doar prin gradinile lor
Crezandu-l inchis in present.
Nu banuiesc ca, totusi, el poate,
Mai poate razbate afara din timp
Urmandu-si spirala secreta din interior.

Ii supravegheaza doar trupul
Fara sa-l banuiasca ascuns
Intr-un zbor fara aripi.

E nevazut ramanand la vedere
Si astfel isi poate vedea mai departe
De patima secreta a vederii.

Intra-n tarcul fiecarei zile,
Se lasa prins sa mai ramana liber
In sinea lui si trece catre moarte
Sfidand tandretea legilor si lantul
Zornaitor de reguli tras pe caldaram
De zeul timpului zeflemitor.

Cunoaste-nfatisarile puterii
Si rade tuturor in hohote adanci
Sa poata plange-n taina pentru el.

Isi poarta singur sfasierea
Ca talisman ascuns , de mare prôt.
E bolnav de vedere-
Ars de viu pe rugul neputintei-
E devorat de revelatii
Sin u se mai poate retrage
Din calea-ntelegerii mistuitoare.

Cui sa-I spuna? Si cum?
Ce prieten sa-si condamne
La cumolita complicitate?
Ce iluzie l-ar putea lega
Macar pentru o noapte la oci
Sa-si regaseasca somnul?

Ce trup l-ar putea suporta
Ca punct de intalnire a fulgerelor?
Ce creier ar putea stapani
Incaierarea aceasta feroce
De infinituri contrarii?

Ce inima, Doamne, ce inima
Ar fi-n stare sa mai intrtina
Circulatia sevei
Intr-un astfel de arbore sferic
Cat cosmosul, cat visul, cat umbra
Fosforescenta ce vie palpita
In ochi, in gand si-n cuvant?

Ce om si-ar putea onora
Ingrate postura de tinta
Pentru distractia irezizstibila
A ochitorilor de elita ai beznei?

Ce om s-ar putea lasa ciuruit
De gloantele inversunatei negari
Fara sa ii inghete pe chip
Surasul iertarii zadarnice?

Ce intelept si-ar putea asuma
Un asemenea vacarm interior
Intr-o totala tacere?

Ii vad chipul surazator
Ii vad masca de zeu
Pandind cu cruzime.
Ii vad indiferenta si plansul,
Il vad ingenunchind,

Asezandu-si capul incet pe butuc,
Cersind calaului moartea
Ca singura si trista evadare
Dintre noi si din el.

“Ce noroc, isi spune, ce mare noroc
Am ca orbi sunt destui
Ca se poate gasi atat de usor
Pentru unul ca mine
Un calau convins, un calau veritabil!”

09-10.04.1986

VANATOARE

Ogarii spaimei
Prin golul fibros.

Cine pe cine vaneaza?

Frigul latra la capul
Animalului doborat de mirare.

O muzica neuzita
Infrigurand carnea
Cuprinsa de somn.

Cine pe cine viseaza?

O boare din mineral
Clatina frunzele – pleoape
In arboreal cosmic al zilei.

GENERATII

Ochiul e o lentila
Purificatoare.
Lumea trece prin el
Ca prin tulpina, samanta viitoare.

Ochiul deschis in ochiul de ieri
Reconstruiește lumea din minte
Dupa alte necrutatoare criterii
Si curate memoria de cuvinte.

Curata spatial trait, de lachei
Si istoria de defuncte imperii,
Faptele perisabile de pe idei
Si carnea de pe oasele sfinte
Ale parintilor, din morminte,
Si copacii de sarbatoarea verii din ei.

Curata totul in graba – stie ca vine
Ochiul urmator sa judece daca
Lumea e alcatuita bine.

DESPARTIRE

Spunandu-i ce vad
A facut un pas inapoi.
Se-nspamantase crezand ca-s nebun
Si s-a retras din casa prieteniei
In intunericul lui, mult mai sigur.

Spunandu-i ca n-am halucinatii,
Ca vad aeeva cararile mortii
A mai facut un pas inapoi
Si cuprins de groaza a rupt-o la fuga
Spre intunericul lui, mult mai sigur.

N-am cum sa-l ajung,
E mult mai iute de picior decat mine,
A raspandit de-acum vestea
Ca sunt nebun, ca vad ingeri
Si carari ale mortii si fluturi
Arzand prin aerul zilei
Si copii certandu-si parintii ca mor
Si stoluri de pasari trecand
Spre tarile calde din invizibil.

Iar eu care sunt pedepsit sa le vad
Pe toate acestea, il las
Sa se salveze de mine
Si de el insusi, cel adormit,
In intunericul lui, mult mai sigur.

SUNTEM TOTI SI TRAIM

Suntem toti si traim,
Respiram si mancam si iubim,
Si murim, si murim, si murim
Sangerand in sublime.

Te iert cand ma chemi, te privesc
Cu disperarea invinsului si surazand.
Florile verilor noastre se calatoresc
Spre tarile frigului si innebunesc
Cand vad copii imbatranind.

Suntem inca toti si traim
Respiram si mancam si iubim
Clipa grabita o impartim
Frateste – sa fim, sa mai fim –
Dar murim, si murim, si murim –
Ne irosim in sublime.

ELIBERARI

Pana la urma te eliberezi si tu
De toate.

De capcanele dulci
Ale sperantei.

De apele memoriei
Baltind atavice peste semanaturi.

De bucuria trufasa
A intelegerii.

De mugurii dorminzi
Ai imaginatiei.

De trupul tau invechit
Si de toate celelalte haine
Imbracate o singura data.

Devii astfel usor, tot mai usor
Pana ajungi ca o raza ce trece
Prin cristalul zilei venind
De nicaieri spre niciodata.

Dezbracandu-te mereu de cate ceva
Nu mai ramane din tine
Decat umbra lasata in ceilalti,
De care se elibereaza si ei
Cu timpul.

RAPORT PROVIZORIU

Sustine ca nu stie nimic
Ca n-are nici o idee si nici un complice.
E însa foarte nelinistit.
Si pune mai multe întrebări decât noi.

O tine una si buna
Ca-l intereseaza doar florile
Meliferele stupii –
N-are alta preocupare.

Dar il tradeaza ochii,
Frisonul din privire,
Are capul greu de idei,
Si nu cred ca poate fi prea usor
Rostogolit spre orbire.

Sfera luminoasa
A constiintei de sine
Nu s-a llasat izbita
De piciorul meu.
Pare imposibil de atins
Si de rostogolit
Dintr-un eu in alt eu.

Fiind, insa, ordinele clare
Am trecut la deposedarea
Prin alunecare.

Nu lovitura frontala
Ci amanare politicoasa
Oana se dovedeste fatala.

Nu interzicere ci sfatuire
Pana la scoaterea din fire.

Nu casatorie, iubire
Ci ratiuni inalte
Pentru omenire.

Nu radacini in pamant
Ci alunecare
Dintr-un rol in alt rol
Pana la exasperare.

“Foarte bine, dar nu chiar acum”
Si intre timp energia
Infloririi se pierde pe drum.

Nu refuz ci povata
Pana la vindecarea
De viata.

Cu toate acvestea ramane
Cal salbatic – in alergare.
Propunem sa I se implanteze in creier
Un dispozitiv de corectare.

14.08.1986 – 21.08.1989

COPACUL

Spre toamnă, când devine conștient
Că așa nu se mai poate,
Se adună din risipire în el
Să se mai nască o dată.

Își lasă sufletul să urce la cer
Și dacă se-ntoarce viu, fremătând –
O ia de la capăt iubindu-și
Zădărnicia de sfânt.

Și se mai naște o dată
Lumină din lumina decantată
Din aceeași rază biruitoare –
Foc divin și săgeată.

28.05.1997

OM RATAKIT IN NEFIINTA

Ochiul zeului mort
Ii lumineaza labirinturile
Cu faclia lui de-ntuneric.

Inainteaza fericit
Pe raza tradarii de sine
Sporind destramarea
Firului, din vis, al Ariadnei.

Totusi, uneori, vede ca-n palma
Trasat cu fosfor
Sensul pierdut.
Se recunoaste om
Ratacit in nefiinta
Departa de linia misterioasa a vietii.

Gardienii luminii artificiale
Il recupereaza, inasa, din vis
Si uita iarasi de sine marsalund
Printr-o viata care nu e a lui.

El nu mai este o fiinta
De sine statatoare
Cid oar pupila vie,
Pe ochiul de sticla al orbului.

Nu-si traieste propria viata –
Un demon al pierzaniei, venit din infern
Il tine vrajit, prizonier
Si il traieste anapoda,
Doar pentru sine.

I se intampla rar, tot mai rar
Sa se simta stapan si acasa
In sufletul lui explodat.

DRESAJ

Reportaj din infern

Se nascuse pur si salbatic.
Raza intuitiei lui patrundea
Luminand orizonturi
Si dureri adormite.

Avea un ochi invizibil
Deschis spre interiorul
Lucrurilor.

Vedea nevazutul.
Il stapanea.
Facea parte din el.

Dar intr-o zi l-au prins
Ca pe o biata salbaticiuine.

L-au cantarit,
L-au masuat cu nuiaua,
L-au numerotat,
L-au inregistrat
Si l-au insemnat cu fierul rosu
Sa nu-l confunde cu altii
Prinsi si ei, la fel,
In flagrant delict de libertate.

I-au introdus in talpi
Aschii de lemn si de piatra,
Carbuni din vatra casei
Stinsi in carne, sfaraind,
Sa le arate cararile
Duhurilor de taina
Care-l calauzesc.

I-au smuls cu greu
Spinul alergarii necontenite
Si ceilalti spini atat de dragi lui

Despre care nu voia sa vorbeasca.
Numai ghimpele spaimei
N-au reusit s ail scoata –
Fiind mult prea profound
I se pierduse probabil prin sange.

L-au data poi cu uleiuri
I-au curatat pielea de sarea
Scanteietoare ramasa
Ca namol al visului
Din sudoarea rece
A ultimei lui disperari.

I-au scurtat parul
Si limba,
I-au astupat urechile
Si i-au acoperit ochii
Sa fie impermeabil
La intrebari si sugestii
Necontrolate
Si la martiraj.

Apoi i-au spus –
De mai multe ori,
Sa tina minte –
Ca este fericit.

In ciuda entuziasmului lor
A atentiei desavarsite
De care a avut parte
El a dat semna de lehamite
Si de sufocare.

Au incercat sa-l salveze.

O zi si o noapte
L-au tinut infasurat
In descantece de deochi
Culese anume pentru el
Pe videocasete

Direct de la sursa.

Drept recunostinta
El n-a mai vrut sa manance,
Nici sa bea apa,
Nici sa doarma.

Dar nu l-au omorat,
Cum spera.

S-au prezentat mai intai paznicii—
Patru la numar, in armuri albastre—
Cate unul la fiecare perete
Al celulei
Tepeni, inarmati si tacuti.

Au venit apoi ingerii
Incercatori—in sir nesfarsit.
Imbracati in alb,
Cu fetele albe,
Arse de acizi.

I-au luat pulsul
I-au luat tensiunea
I-au luat sange
I-au luat probe de urina si fecale
De supunere, de sperma
Si de rabdare.

I-au masuart talpile
In lung si-n lat;
Palmele—in lung si-n lat;
Fata – in lung si-n lat;
Umerii, coapsele, fruntea
In lung si-n lat
Grosimea firului de par,
Viteza de reactie
Flacara urii din privire
Si intensitatea tacerii.

Studiau cu infrigurare
Acest exemplar rarisim
Pastrat ca prin minune
Nealterat pana astazi
Dintr-o specie pe cale de disparitie.

Fiind atat de valoros
Au stabilit— anume pentru el—
Reguli de functionare a organismului
Norme de alimentatie rationala
Legi d circulatie a sangelui,
A informatiilor si a paznicilor
Si toate celelalte norme
De aparare a omului
De catre om.

Pentru orice eventualitate
I-au taiat legaturile telepatice
Cu stramosii si cu urmasii,
I-au reorientat antenele,
I-au corectat vederea
Si ereditatea.

Si ca orice surpriza sa fie exclusa
L-au conectat la sistem
Printr-un ombilic electric,
Sa fie alimentat cu informatii,
Cu comenzi, cu impresii,
Ba chiar si cu aspiratii
Direct de la sursa—
De la forul suprem.

Organele interne
Ii functioneaza sincronizate
Cu valorile etalon
Ale pulsului, tensiunii
Ideilor, aciditatii
Sentimentelor
Stabilite la centru.

.....
Tortura i-a extins
Imperiul interior al libertatii.

A renascut mai pur, mai salbatic.
Raza intuitiei lui
Lumineaza orizonturi pierdute.

Arhanghel intrupat ne aminteste
Ca reversal intunericului
Este lumina.

02.04.1986

CĂRĂRUIA ILUMINĂRII

Sunt pregătit să fiu împușcat în zori.

Sunt pregătit să aud
Cum cade cortina peste orizont.

Mă voi lăsa în voia
Îngerului care mă cheamă la el.

Nu-mi pare rău decât
De năvodul meu
Rămas aruncat în lucruri.
Nu-l voi mai trage la mal
Niciodată.

Eliberez peștișorul de aur
Și toate celelalte ființe
Care s-au prins cu vremea
În plasa mea zdrențuită.

Sunt pregătit în pornirea
Pe cărăruia iluminării.

05.01.1985 – 21.08.1989
25.01.1997

PASAREA NAZDRAVANA

Va veni intr-o zi si la noi
Pasarea nazdravana,
Pasarea care patrunde nestingherita
Prin pereti si ferestre inchise
Prin vis si prin gand,
Prin istorie si cabinete ministeriale
Sa spulbere mastile,
Sa sparga cu zborul ei pur,
Carnavalul.

Cum vom arata oare
In lumina necrutatoare
De sub aripa ei?

Cum vom suporta
Cutrmurul revelatiei?

28.08.1989

DOAR TRAIESC

Urmez un fir destramat
Printr-un labirint nebun
Compus din module fluide,
Din teritorii care curg anapoda
Topite de soarele clocotitor
Al disperarii.

Toate cararile curg
Afara din spatiu
Afara din timp
Spre marea somnului
Fara nici o iesire in vis.

O, daca n-as vedea ce m-asteapta,
Daca n-as fi martorul
Si victima uciderii lente
A purtatorilor de creier in functiune,
Daca n-as intelege
Din zbaterea frunzelor fara scapare
Ca-n zorii fiecărei clipe
Soarele e impuscat
Sa nu mai rasara
As mai putea fi chiar fericit.
Cateodata.

Dar asa, doar traiesc.
In fiecare dimineata
Imi spal fata si mainile
In sangele luminii fara de moarte
Si lucid, sprijin pamantul
Si –I dau vant cu picioarele
Sa se poata roti mai departe.

27.07.1989

CRESCĂTORIE

Se facea că fața pământului
Devenise oglinda adâncă
În care ne puteam privi murind, coborând
Până sub cerul al doilea ce-ascunde
Lumea celor ce nu pot să plângă.

Rădăcinile copacului vieții, răsfirate în cer,
Sugând lumina și gândurile toate
De prin punga de efemer
În care trăim – crescătorie –
De animale mari, supravegheate.

Animale pe fața pământului lor
Ca pe o oglindă adâncă
Adulmecându-și destinul ulterior
Care le adună în același ocol,
Le prinde pe rând și le mănâncă.

NUMAI CAINII

Aud fosnetul firelor de praf
Starnite de trecerea mea –
Vartejuri de finite stinse
Ma insotesc.

Numai cainii recunosc
Celulele moarte desprinse
Din trupul meu inflorit
Si ma latra, ma latra
Pentru ca ma inmormantez
Clandestin in aerul lor.

Numai cainii-mi citesc
Destinul cand trec indragostit
De firul de cenusa ramas marturie
Din ingerul ars al unei idei.

BARCILE ÎNTOARCERII

Am pornit la drum împreună
Cântând, ca prieteni egali,
Dar peste noapte, dormind
Ne-au pus catușe de sclavi.

Ne-au debarcat pe insula
Primei zile ca prizonieri
Și ne-au obligat să aprindem
Bărcile-ntoarcerii.

“Altfel, spuneau, n-ați putea fi
Robi pe plantațiile
Fărăsperanței.”

Seara ne-am pomenit
Vâslind mai departe
Pe apele visului altora.
Gardienii la cârma,
Și guri de foc îndreptate spre noi.

Clipocitul apei—ce libertate!
Luna îngăduitoare.
Vântul—rob și el
La curțile liniștii.
Valurile totuși se-nalță
Tradând zbuciumul nostru
Abea stăpânit.

Ne-au debarcat prizonieri
Pe insula zilei a doua.
Ne-au aprins bărcile,
Toate barcile-ntoarcerii.

Robi desavarsiti dovedindu-ne
Ne-au îngăduit să respirăm
Aer din belșug, toata ziua,
Și apă ne-au dat

Și pâine și sare ne-au dat
Iar păsările mării flămânde
S-au rotit toata ziua deasupra
Așteptând să moară
Măcar unul din noi.

Seara ne-am pomenit
Vâslind mai departe
Pe apele visului altora.
Gardienii la cârmă
Și țevile puștilor
Scrutându-ne revolta din piepturi.

La răsăritul soarelui
Eram pe o insulă nouă
Dresati de acum
Să ardem unii în alții
Bărcile visatei întoarceri.

Capcana zilei funcționa
Ca râvnit paradis
Al oamenilor strânși laolaltă
Să-și laude-n cor libertatea
De a fi stăpâni pe ei înșiși.

Trecerea dintr-o insulă-n următoarea
Și arderea bărcilor personale
Devenise ritualul suprem
Al fericirii omului
De către om.

Dacă se-ntamplă să fie
Prins câte unul vâslind clandestin
Pe marea lui interioară
E ars pe rug împreună cu toți
Prietenii contaminați
De visarea cu ochii deschiși.

Într-o stranie dimineață
Cu aerul de prin alte vremuri venit
Ne-am pomenit fără călăi.

Eram într-un mare pericol
Dacă până și gardienii
Clipei ne-au părăsit.

Numai aveam bărci
Nici lemne pentru ruguri,
Nici speranțe pentru exploziv,
Nici dorință de salvare
N-o mai aveam.

Rămăsesem doar cu Dumnezeu,
Cu sufletele zdrențuite de sori interiori,
Cu ochii plini de ceruri,
Și de păsări,
Înfricoșați.

Rămăsesem acolo
Pironiți
Sub soarele necruțător.

Nu știam încă
Dacă suntem liberi
Sau condamnați la moarte!

08.01.1986

TUNEL

Să sapi un tunel cu privirea
Prin întunericul mare.

Să-l consolidezi
Astupând crăpăturile cu propriul trup,
Cimentându-i bolta
Cu propriul sânge.

Să-l cureți de capcane
Căzând în ele - lăsându-te
Prins și torturat.

Să descoperi
Punctul vulnerabil al beznei,
Locul anume în care
Stânca se poate străpunge
Topind cu gândul
Abisul pietrificat.

Să-ți întinzi apoi
Raza vieții ca șină
Prin tunelul privirii.

Vor veni pe urmă și trenurile -
Nu-i treaba ta să le-aștepti.

NEVOIA DE AER

Ai mare nevoie de aer ,
De aer curat , omule ,
Imi spune doctorul îngrijorat .

Sa rogi padurile, altfel indiferente
La existenta noastra inevitabila
Sa prepare, anume pentru tine ,
Câtiva metri cubi de aer curat ,
Pe care sa - l poti respira în voie ,
Ca un animal salbatic ,
Hoinarind sanatos ,
In dulcea libertate a ignorantei .

Sa respiri corect , îmi spune doctorul ,
Sa ti controlezi pulsatia
Fiintei , sa n - o lasi
S - o ia razna prin jungla ,
De ecouri care o cheama
De pretutindeni
Spre nicaieri .

Sa respiri cu masura ,
Imi spune agentul
De asigurari de la coltul strazii ,
Imbracat impecabil
In uniforma de înger pazitor .

Organismul tau este un filtru ,
Imi spune clarvazatorul , un filtru
Care retine din aerul zilei ,
Ca într - o arhiva secreta
Namolul luminii ,
Zatul ecourilor
Si alte impuritati inefabile
Care se depun , cu vremea , în burta memoriei .

Ar trebui sa uiti ce respiri ,
Imi spune fumatorul de pipa
De pe prispa casei lui din vis ,

Si sa termini odata cu aerul asta
De sperietoare de naluci .

Si - am analizat aerul
Din camera în care dormi
M - a avertizat colectionarul de abateri ,
Acum stim totul despre tine ,
Si - am citit si gândurile în aerul tau ,
Si gândurile si le - am citit ,
Da , pâna si gândurile ...

Daca vrei sa te faci bine
Respira cu încredere aerul nostru
Imi spune psihoterapeutul -
Contine sugestii extraordinare ,
Cum sa renunti la tine însuti
La nevoie ,
Cum sa te îndragostesti ,
Si de cine anume ,
Cum sa raspunzi prin somn
La orice întrebare
Si altele asemenea .
Respira cu încredere aerul nostru
Si te vindeci de toate .

Sa nu - mi respiri în ureche ,
Imi spune iubita , departându - se .
Respirasia ta sacadata
Imi bruiaza muzica
Pe care plutesc când visez
Sprijinindu - ma de tine
Ca de un zid de aer .

Intorc capul spre padure -
Spre batrâna padure inexistentă -
Hotarât sa - mi tin respiratia
Pentru totdeauna .

15.09.1989

SOARELE NU

Samanta ce nu si-a primit
Tainul de cer,
Tainul de pamant
Sa devina ochi in orbita,
Vedere in timp si ursita
Ma urmareste cu intuneric.

Ma perforeaza
Strigatul ei, ca o raza
Neagra crescuta din Soarele NU,
Din refuzul ce tortureaza
Fiinta mea de acum.

Samanta ucisa –
Porti ferecate prin interior,
Si intuneric, si intuneric –
Isi stinge strigatul neauzit
In clepsidra din noi.

TRENUL TĂCERII

Un tren al tăcerii transportă
Golurile rămase-n istorie
Hartia suportă ,încă suportă
Tunele de vid săpate-n memorie.

Mă deplasez de la stânga la dreapta,
De la răsărit la apus.

Alunec dinspre ce pot să spun
Spre ce am de spus.

Trenul zilelor e plin la refuz
De tot ce din lașitate sau teamă
N-am trăit sau n-am spus.

Spre ce am plecat? Unde-am ajuns?
Trenul tăcerii e plin la refuz.

10 - 30.07.1985

INTUNERICUL ROSU

Singur în noapte
Ceasul bate în clopotul
Cerului meu interior.

Inima - pasare prinsa -
Se zbate zadarnic
In surda ureche a cosmosului indiferent.

Cântecul ei îmbiba materia
Cu lacrima orbului
Ce - si cauta lumea pierduta
Prin întunericul rosu
Al pupilelor lui explodate.

Totusi, pasesc.
Incaperea vietii mele rasuna
De pasii salbaticiunii
Rotindu - se - n cusca aceleiasi vis.

Zile si nopti,
Ferestre si ziduri,
Gratii peste privelisti
Plasa rece a spaimei
Peste clocotul sângelui nestiutor.

Singur în noapte
Ceasul bate în clopotul
Disperarii. Totul
Se amâna, aluneca
Spre un tarâm ulterior.

Sub apasarea continua
Până si inima crapa.
Orizontul gol se sufoca
Sub sângele pur
Eliberat din adâncuri.

Amurgul cotropitor
Patrunde si - n - mâna
Ce amorteste pe când mângâie
Capul taiat
Al soarelui mort.

VULTURUL

Credeam că zborul
Nu are alte granițe
Decât aerul de sprijin
De sub aripi.

Dar a venit vulturul --
Piratul ignorat al înaltului --
Și mi-a scos ochii
Să-mi stingă revelația.

Mă credeam părăsit în orbire
Dar văd, totuși văd!

Văd mai adânc, Doamne, și mai departe,
Nu cu ochii văd, nu cu ochii
Ci cu aura vie
Sau poate cu trupul întreg
Citesc lumea ca pe o carte.

O ANUMITA GRABA

Sa te eliberezi, mai întâi,
De-o anumita graba.

Sa-ti acorzi ragazul
Sa privesti gâtul de sarpe
Al găstei domestice,
Zborul stins al îngerului pazitor.

Crapaturile prevestitoare
Aparute în trunchiul gutuiului,
Chipul devastat de torenti
Al taranilor împinsi din viata afara,
Frisoanele de ceata
Din cristalul sperantei.

Barza tintuits-într-un picior
In cuibul ei magnetic
De pe stâlpul de telegraf
Ascultând în transa
Vesti din tarile calde.

Chipul copilului nedumerit
Ca tatal lui nu e in stare sa prinda
In palarie fluturii stelelor.

Sa preiei de la nucul
Ce-ti umbreste ograda
Puterea de-a decanta
Din amarul zilei
Miezul dulce al unei sarbatori.

Sa mângâi cu genele
Matasea stelara a timpului
Curgand prin albia ta intangibila.

FLOARE APRINSA SUB GER

Daca tot e sa mor, sa mai mor,
Traieste-ma fara crutare, pana la os,
Elibereaza-mi carnea de nori,
Rogu-te, iubito, frumos.

Ajuta-ma sa ma-ncarc de betia
Mortii printr-o dezlantuire a vietii,
Da-I mistuirii mele maretia
Florii aprinse sub gerul diminetii.

Fa-ma prizonierul fericit
Al sperantelor din lumea imediata
Sa ma bucur de-nflorirea copiilor
In care mor – am murit –
Cu fiecare clipa traita si aruncata.

EXPONENTIAL

Nimic nu se aduna,
Nimic nu se scade-
Totul se prabuseste sau explodeaza.
Pana si floarea
Cand isi viseaza semintele
Uita de calcule si delireaza.

Intr-un bob – o lume
Salvata de la moarte.
Legea desparte apele
De pamant cu nuiaua
Si erele una de alta le desparte.

Intr-o parte se surpa o lume,
In cealalta rasare-un taram.
Intre ele-o cascada in spume
Desparte plecatii de cei ce raman.

In mine ploua torrential cu morti
Si cu nascuti mai ploua torential.
Lumea nu se trage la sorti
Ci se despatura exponential.

DRUMUL UITARII

Mi-am dorit toata viata sa vad,
Sa patrund nevazutul, sa prind
Intelesul tacerilor din univers.

Mi-am dorit toata viata sa stiu
Iar azi, cu luminile ochilor arse,
Ma caiesc de-ndrazneala si-ncerc
Drumul intoarcerii in intuneric,
Drumul uitarii invers.

Ma vreau parasit
In bland alumina din somn,
Sa nu mai stiu de privelisti
Descoperite-n hatiful de labirinturi
In care m-am ratacit cautandu-ma om.

Mi-e teama de tot ce mai vad, ce revad –
Rana mi-e ochiul, clarvazatoare.

Mi-l acopar cu noptile toate
Dar vede si-n somn.
Mi-l acopar cu spaimetele toate
Dar vede prin om si neom.

Mi-l acopar cu moartea dar vede
Ca soare pe cerul tenebrelor
Umbrele fiilor mei nenascuti –
Frunze-ntr-un arbore cosmic multicolor.

As vrea sa m-ascund, sa m-alung, sa ma neg,
As vrea sa ma-fratesc cu tacerea
De blestemul vederii sa ma dezleg.

O, reda-mi, Doamne, orbirea copilului,
Mirarea lui animala,
Linistea ce creste in carnea
Fructului parasit de seminte,
Da-mi indiferenta tacuta a pietrei,
Moartea in care sa ma reculeg.

BUCURIA DEFINITIVA

Tandretea infinita a mortii.
Florile renuntarii pe lujerul vested.

“Mai avem cativa ani si apunem”,
Imi spui, si lumina ochilor tai
E acum bisturiu rasucindu-se
In carnea care invinsa-l primeste.

“Cativa ani si apunem”, imi spui.
“Se vas tinge marele strigat din noi.”
“Vom ramane cu soaptele.”

Imbratisati
In bland alumina formam
Un arbore cosmic in toamna.

Frunzele arse, nalucile zilelor
Si celelalte ecouri ratacitoare
Se vor stinge-n namolul de plumb
Depus sub lumina fara memorie.

Freamatul mineral al tacerii
Extazul apoi, orga oceanului,
Dezbracarea de timp si de spatiu,
Bucuria definitive pe care
O vom trai cu totii murind.

RITUAL

Prada dulce eram
Pentru fiarele junglei,
Prada frageda ma ofeream
Cu inocenta si
Balaurului ce ma aduameca
De prin invizibil.

DEVELOPARE IN VIS

Fiind mai aproape de tine
Decat de mine insumi
Ma las imbratisat.

Fiind mai perisabil decat tine
Te las sa ma inghiti
Cu incetinitorul.

Fiind mai singur decat tine
Te las sa m-aprinzi cu privirea.

Ard de viu si de tot
Pe rugul speciei
Fara iesire la cer,
Fara iesire la mare.

Fiind mai trecator decat umbra
Lunii peste ochiul tau inghetat
Cu ghearele ma apuc si cu dintii
De marginea rosie
A gurii cu care ma-nghiti surazand.

Zbaterea mea fragezeste
Carnea fructului pe care-l culegi
Si-l mananci multumita. Tu nu-mi vrei raul –
Nici binele.
Treci doar verdele-n galben,
Si ziua in noapte.

Treci lumea in negative.
Intunericul tau se hraneste

Din lumina suava
Ce se stinge in noi.

Si esti fericita, probabil.
Chiar daca stii – nu se poate
Sa nu iti fi spus cineva –
Ca dezvoltarea din moarte
E posibila numai in vis –
Intr-un vis cu talcul pierdut.

Ca ice ne vor visa peste ani
Nu vor putea banui
Ca odata am fost!

Am fost odata, ca niciodata!

STRIGAT MUT

Nu de moarte mi-e frica
Ci de singuratatea
Clipei din urma.

DE secunda de fosfor
Cand strigatul ultimo
Sparge zagazurile
Fara sa poata razbi in cuvant.

De transparenta rece a lucrurilor.
De ochiul ce-ntarzie viu
Pe florile ciresului ce nu mai exista demult.
De mainile neputincioase
Care nu reusesc sa descarce nimic
Din corabia ce se scufunda.

Nu mi-e teama de moarte
Ci de umilinta feroce
Pe care-o aduce.

Nu ma-nspaimanta ca doare
Trecerea dincolo
Ci intreruperea definitive
A suferintei.

CAIN ȘI ABEL

Știu că mă urmărești zi și noapte,
Că mă însoțești peste tot
Pregătindu-mi capcane.

Știu că ți-e frică de liniștea
Mulțumită a pașilor mei.

Știu că blânda mea tăcere
Îți aprinde umbra speriată și-n somn.

Știu că-n visele tale mă spânzuri
De cârligul roșu al lunii
Și aștepti apoi tremurând dedesubt,
Sub trupul meu pendulând între viață și moarte
Până mă-ntunec de tot.

Abia către ziuă,
După ce-n visul tău am murit
Te liniștești oarecum.

Dar pe urmă te simți vinovat
Ca de o crimă înfăptuită
Și mă urăști pentru asta de moarte.

Mă urăști ca un frate
Care nu își poate permite
Să-mpartă lumea cu nimeni.

Vino, dragul meu, și ucide-mă!
Vino și-ți liniștește odată
Mâinile sălbaticite!
Vino și stinge-ți coșmarul
Nebuniei, cu mine!

Dacă sufletul tău explodat
Are nevoie de floarea sângelui meu

Vino și bea-l!
Rupe-mă în bucăți și hrănește-ți
Visul cu mine.

Eu te aștept.
Sunt pregătit de acum
Și pentru-mbrățișarea aceasta.

Vino, dragul meu frate,
N-am să mă ascund.
Dacă drumul unic al tău
Trece prin mine-
Străpunge-mă!

Ai venit? Nu mai speram să m-auzi!
Dar ce vrei să faci? Ah, nu!
Ce negru-i vârtejul din noi!
Și eu care credeam ca bunătatea-i o armă...
Vârtejul! Dar tu n-ai înțeles!

BALATURUL

Ma vad destramându-ma,
Rupt în bucati, împrastiat prin noroi,
Disputat de oglinzi, de ferestre,
Hapait de ceas, de masina de scris,
De gurile reci, invizibile,
Deschise peste tot.

Astup gura balaurului
Cu capul meu burdusit de himere
Dar mai are o mie de guri
Si toate-mi cer capul --
Capul pe care nu îl mai am.

Ignorându-i urletul încerc ss m-adun
De pe unde am fost împrastiat,
Sa-mi reconstitui trupul pierdut
Ca Isis odinioara
Pe risipitul Osiris.

Tatonez revenirea la viata –
Fie si la viata de apoi –
Sa-mi pot trai, totusi, raza
Pana la capat.

CĂRȚI

O mare de valuri de cărți
Răsfoite de vânt.
În alt plan al realului
Pescărușii își scutură albul
Aripilor de literele negre
Ale civilizației.

Un popor de cărți
Pe mare plutind.
În alt plan al realului
Peștii fosforescenți ai memoriei
Se-ntunecă sporind
Nămolul timpului.

Un oraș de cărți
Cu străzi, catedrale și case
Clădite din tomuri.
În alt plan al realului
Personajele trăind laolaltă
Într-o lume inaccesibilă nouă
În care ninge cu fulgi de hârtie
Iar păsările nu zboară – sunt fixe, -
Tipărite de-a dreptul pe cer.

O mulțime de oameni
Cu prețul vieții
Încearcă să patrundă în cărți.
În alt plan al realului
Condamnații la moarte
Prin definitivă uitare
Își ignoră călăii
Și petrec mulțumiți
Bând bere la iarbă verde
Cu femeile lor.

FARA STAPAN

Intre viata si moarte
Exista se pare
O fanta, o poarta, o zare
Ca intre doua pleoape intredeschise
Pe malul marii, spre departare.

Intre viata si moarte apare
O fasie de cer asfintind
Rasarind
Dupa cum moartea sau viata
Vine la rand.

Inchid ochii pregatit sa mor
Dar mi se deschide ochiul din frunte,
Cel capabil sa vada prin nori,
Prin iluzii, prin umbre.

Stapanul meu rade scorburos
Pe undeva pe aproape.
Nu-l vad dar il simt,
Il caut cu privirea uimit
Ca exista in carne si oase,
Ca l-am auzit.

Norul gloriei lui orbitoare
Se ridica incet de pe lume
Ca o pleoapa de ceata
Si-l descopar gol
Inconjurat de multimea din piata.

I-am vazut o clipa privirea
De caine haituit,
Trupul neglijabil de mic
Si mainile scurte si moi
De paiata.

Si-am ras cu lacrimi de mine –
Sclavul unei umbre de caine.

Am ras cu toate pustiurile
Mortii traite in umbra
Spaimei de gorilele lui
Cat timp era un mit nepatruns.

Paznicii m-au imbrancit,
L-au luat, l-au dus, l-au ascuns.

Tarziu catre seara m-am ridicat cu greu din
revelatia.

Piata era goala.
Nici un gardian
Nu mai numara trecatorii
Pe sub ceasul puterii
In clipa de gratie.

Nici o cucuvea
Nu veghea de sub steag
Gata sa ucida –
Daca s-ar incumeta sa vina
Pasarea – nvierii.

Mi se uscasa gura.
Umbra mea luase in stapanire
De-a curmezisul piata.
Privind roata foarte uimit
Mi-am revazut toata viata.
Imi disparusera ca prin minune
Teama si greata.

Foamea mi-a amintit de el.
Frigul – ca n-am adapost.
Cainii – ca-s fara stapan.
Hotii de drumul mare
Ca am buzunarele goale.
Iar calaii – beti de traznesc –

Imi amintesc ca traiesc.

N-am unde sa fug

Nici de cine.

Ma voi adaposti de acum

Sub umbra mea, in mine.

22.08. 1989

URME DE SANGE

Sfera
In care se pomeni prizonier
Era transparenta.

La prima vedere
Nu existau ziduri
Nici porti ferecate
Nici cellule reci
Cu paznici de piatra.

Cat timp s-a ignorat
Traind ca o planta
Nu si-a intrebat radacinile
Nici cerul din vis
Daca e liber.

Nenorocirea a inceput
Din clipa cand a inteles
Ca n-are radacini, ci lanturi,
Ca nu e buruiana ci om.

Nenorocirea a venit
Cand a-nceput sa ai arda speranta
Ca se mai poate salva.

De buna voie si nesilit de nimeni
S-a izbit de toti peretii-
Dar fara sa poata sparge
Nici intr-o directie cerul prea stramt.

L-au incoltit pretutindeni
Ciorile spaimii
Indemnandu-l sa moara odata.

N-a spart nici un zid.
N-a descoperit nici o iesire
Din labirint.

Crancen
A continuat
Sa izbeasca
In portile neputintei.

S-a eliberat
Pana la urma
De orice speranta.

Scarbit pana la os de himere
S-a intors sa boleasca acasa-
In gradina paraginita
Din sine insusi.

Si-a curatat de ceturi
Cerurile adormite in muguri,
Coroana de stelele moarte
Si mai ales radacinile
De viermi si remuscari.

S-a descoperit orga de seve
In trunchiul viu
Al lumilor adevarate.

Sub haina de sclav
Devenise stapan pe propria fiinta.

S-a proclamat, in taina,
Provincie independenta.

Si-a inflorit cu sori muritori
Gradina de ceruri.
Si-a imblanzit cu departari
Drumurile salbaticite.
Si-a inviat cu fulgere dulci
Izvoarele toropite de somn.

Putea fi vazut peste gard:
Un Dumnezeu tanar
Lucrand la re-facerea lumii.

In ziua a saptea
S-a odihnit de sine insusi
Si de toate aparentele.

Si cazand in somn greu
S-a visat iarasi om
Prins in sfera transparenta a clipei.

Se facea ca inainteaza-
Punct negru pulsand-
Prin intunericul rosu
Spre un orizont carnivore.

In linistea vascoasa
Strigatul urmelor lui
De sange
In zapada memoriei.

Strigatul mut
Al celui care continua.
Orizontul injunghiat
Al fiecarei dimineti.

Soarele inceputului
Rasarind violent
Pe cerul fiecarei clipe.

FRUNZE

Umbra razvratitului
Ca frunza de laur
Pe fruntea lui Dumnezeu.

Mugurul din sambur
Ca uzurpator iubit al cetatii
In care lasa sa patrunda
Sulita ucigasa a timpului.

Fiul ca lumina
In casa curgatoare a zilei
Traind, ocrotind
Inserarea parintilor.

Soarele vesnic
Rasarind iarasi din mare
Spalat de umbrele reci
Ale zilelor prin care-au urcat
Mileniile pana la noi.

Frunze de umbra
Pe lujerul razei
In care traim.

VINĂ

Restrâns într-o verde
Trecătoare tulpină
Îmi asum universul
Ca pe o vină.

IERTARE

Iert indiferenta pietrelor
Pe care calc inaintand
Si ma infratesc cu iarba
Care fosneste vie
Sub respiratia mea.

Ma las mangaiat, preluat
De sufletul ei viguros.

Ma las vindecat de mine insumi
Prin iubire.

FIRUL SUBTIRE

Sa canti pe coarda
Intinsa peste puterile ei.

Pe unica, ultima coarda
Sa cânti luminat.

Sa simti cum se rupe sub cântec
Firul subtire al vietii
Si totusi sa cânti.

Liber sa treci
Ca o raza
Prin aburul rece al clipei

Traind numai cântecul.

GLADIATORI

I.LUPTA CU UMBRA

Imi dezbrac memoria de cuvinte,
Clipa de amintiri,
Chipul de masti
Si gol, fara armura,
Cu inima batand la vedere
Intru in marea arena.

Sunt sclavul unui stapan
Pe care nu il cunosc.

M-a azvarlit in arena
Sa-mi recasting libertatea
Cu pretul vietii.

Din cercul luminat
N-am voie sa ies decat mort.

Mi se acorda favoarea
De-a trai cat dureaza
Lupta cu propria-mi umbra.

Cautat de fulgerul negru
Traiesc pe apucate
In spatiul suav de sub scut.

Sunt liber sa renunt la viata, la lupta.
Mi se ofera oricand, la nevoie, lovitura de gratie.
O pot primi generos,
Cu mainile ofilite de scarab,
Devenind un steag de-ntuneric
In marele camp inflorit.

Dar mi se ingaduie inca
Sa ma sting ignorat,
Cu demnitatea tacuta a plantelor.

Mi se ingaduie sa-mi apar cetatea
Pana la ultima frunza,
Pana la ultima bataie de inima,
Pana la ultima dimineata
Din ochii copiilor mei
Luptatori si ei cu umbrele lor
Necrutatoare.

II.SIAMEZI

Eu si umbra mea –
Cain si Abel siamezi
Luptandu-se pe viata sip e moarte.

Nu inteleg de unde provine
Lumina aceasta care ma leaga
Si ma separa de propria fiinta.

Nu stiu de unde provine lumina aceasta
Care ma face vizibil ca umbra
A unei finite insesizabile.

Ni stiu de unde vine,
Din ce ochi, privirea
Care ma descopera umbra
A unei umbre.

O MIE DE PORTI

Sa cobori nestiut
In gradina miracolelor din interior,
Acolo unde trecerea dintr-o zi în cealalta
Nu are doar o poarta ci o mie de porti.

Acolo unde lumina nu vine ci este
Raza traind într-un sâmbur
Vesnicia vitala a unei idei.

Acolo -- sub soarele Tatalui
In gradina concomitentei.

Acolo unde florile mor rasarind
Ca pasari în tarâmuri - filon.

Acolo unde bucuria unei înfrangeri
Nu are doar o poarta spre înviere
Ci o mie de porti.

FLOAREA OREI

Floarea orei, luminata,
Urca lujer de sarpe spre noi
Si ne ispiteste cu fructul
Incs verde al revelatiei.

Se desfac si pentru noi petalele,
Ni se deschid si noua florile vietii
Si-n vatra asteptarii din fructul oprit
Se coc tainuite semintele
Unei lumi aproape divine
In care ne vom putea trai, mistui
Rodind în gradina iubirii.

AȘTEPT ÎNFRICOȘAT

Aștept înfricoșat
Să se stingă lumina.
Aștept înfricoșat
Să se stingă universul
Ce mă conține-
Corp străin în carnea
Galactică a scoicii.

Aștept înfricoșat
Să se stingă viața
Animalului cosmic
În care sunt celulă gânditoare.

Aștept înfricoșat
Să devin perlă-
Amprenta pietrificată
A unei dureri despre care
Nu se mai știe nimic.

Aștept înfricoșat
Să văd interiorul lucrurilor
Uitarea băltind prin piețe
Și păsările cântătoare zburând
Invers, spre oul primordial.

03.12.1985